

Arrest

nr. 115 889 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 september 2000 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 15 september 2000 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, op 13 december 2000 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 31 oktober 2002 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker trad op 16 juli 2005 in het huwelijk met J.D., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.5. Op 7 september 2005 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 februari 2006 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.7. Bij arrest nr. 157.005 van 28 maart 2006 stelde de Raad van State de afstand van het geding vast inzake het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde bij arrest nr. 9168 van 26 maart 2008 de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 februari 2006.

1.9. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 april 2008 een nieuwe beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 16 559 van 26 september 2008 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 april 2008.

1.11. Het huwelijk tussen verzoeker en J.D. werd op 23 december 2008 ontbonden.

1.12. Via een op 25 september 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Verzoeker werd op 23 december 2009 door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 30 maart 2010 verzoeker tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.15. Op 6 februari 2013 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelname aan een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen.

1.16. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 21 augustus 2013 ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing. Dit besluit, dat verzoeker op 17 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Kosovo;

Overwegende dat betrokkene zich op 18 september 2000 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard op 31 oktober 2002 door een beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 18 november 2002 een aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend krachtens artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze onontvankelijk werd verklaard op 4 oktober 2004, beslissing hem betekend op 12 oktober 2004;

Overwegende dat betrokkene op 16 juli 2005 te Ichtegem in het huwelijk is getreden met D.J., [...], Belgische onderdaan;

Overwegende dat betrokkene op 7 september 2005 een aanvraag tot vestiging indiende en dat op 21 februari 2006 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, beslissing hem betekend op 27 februari 2006;

Overwegende dat hij op 6 maart 2006 een verzoek tot nietigverklaring indiende tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 maart 2008 besliste om de beslissing van 21 februari 2006 te vernietigen;

Overwegende dat op 10 april 2008 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, beslissing hem betekend op 14 april 2008;

Overwegende dat hij op 5 mei 2008 een verzoek tot nietigverklaring indiende tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten; dat zijn verzoek tot nietigverklaring verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2008;

Overwegende dat op 23 december 2008 de echtscheiding werd uitgesproken te Kortrijk;

Overwegende dat betrokkene op 29 juni 2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 30 maart 2010 werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf;

Overwegende dat hij zich tussen 1 januari 2011 en 14 juli 2011 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (5 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen, feiten waarvoor hij op 6 februari 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Brugge op 6 februari 2012 stelt dat "de feiten ernstig zijn en getuigen van een verregaand gebrek aan normenbesef en een criminele ingesteldheid; dat ze maatschappelijk streng dienen te worden gestraft; dat betrokkene alleen en in bende een aantal geplande en voorbereide diefstallen met braak pleegde; dat dergelijke feiten het publieke veiligheidsgevoel aantasten afgezien van het materieel en moreel nadeel van de slachtoffers";

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en permanent risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Enig artikel – [P.D.], [...], wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 21, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Artikel 21 Vw. stelt het volgende :

Artikel 21

§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te verkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft

2.

Verzoeker verblijft reeds sedert september 2000 in België op een regelmatige en ononderbroken wijze (cf. uiteenzetting van de feiten).

Dat derhalve verzoeker, ingevolge art. 21§3, 1° Vw., geenszins een M.B. van terugwijzing kon worden betekend gelet op verzoekers meer dan 10 jaar regelmatig en ononderbroken verblijf in België ! ! ! !

Dat er immers geenszins in de bestreden beslissing is aangetoond dat in hoofde van verzoeker sprake is van een "ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land".

2.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de hem voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik dat het in casu bestreden besluit werd genomen geen tien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleef, zodat artikel 21, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Hierbij moet worden geduïd dat het woord "regelmatig" verwijst naar een legale verblijfstoestand (cf. *Parl.St. Kamer*, 2004-05, nr. 1555/001, 37) Waar verzoeker stelt dat hij sedert september 2000 in het Rijk aanwezig is moet worden geduïd dat hij in de periode september 2000 – maart 2010 niet steeds "regelmatig" in het Rijk verbleef en dat, gelet op het feit dat hij bepaalde periodes niet in België was ingeschreven tevens niet vaststaat dat hij in deze periode "ononderbroken" in het België verbleef.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1.

Dat verzoeker in eerste instantie vaststelt dat in het M.B. van terugwijzing dd. 21.08.2013 sprake is van een correctionele veroordeling in hoofde van verzoeker van 3 jaar effectieve gevangenisstraf terwijl het vonnis dd. 6.02.2012 op de zitting dd. 16.04.2012 van de correctionele rechtbank te Brugge werd verbeterd in een gevangenisstraf van 30 maanden (cf. stuk 3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt evenwel aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; arrest nr. 6255 RVV nr. 16.144/11).

Dat geenszins voorafgaandelijk aan het M.B. van terugwijzing dd. 21.08.2013 een grondig en zorgvuldig onderzoek werd uitgevoerd (aangaande de precie[z]e straftoemeting) door verweerder waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.

Dat verzoeker vaststelt dat verweerders beslissing enkel en alleen gemotiveerd wordt door de strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker.

Dat geenszins wordt gemotiveerd waarom deze strafrechtelijke veroordeling (welke dateert van 6.02.2012) in hoofde van verzoeker actueel een "ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land" vormt.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat het misdadig gedrag van betrokkene (waarvoor verzoeker op 6.02.2012 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld en waarvoor verzoeker ondertussen volledig zijn straf heeft uitgezeten) een ernstig en permanent risico aantoonst van een nieuwe schending van de openbare orde.

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom er in hoofde van verzoeker sprake is van een "ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land" overeenkomstig art. 20 Vw.

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom het gedrag van verzoeker een "ernstig en permanent risico aantoonst van een nieuwe schending van de openbare orde".

Dat geenszins verweerder motiveert waarom er in casu sprake is van een "ernstig en permanent risico". Dat verweerder geenszins motiveert waarom er in hoofde van verzoeker sprake is van een "nieuwe schending van de openbare orde" en waaruit deze "nieuwe schending" wel bestaat.

Dat verweerder geenszins alleen maar uit de correctionele veroordeling dd. 6.02.2012 van verzoeker, zonder enig actueel onderzoek in te stellen naar het huidige gedrag van verzoeker, naar het verloop van het ele[k]tronisch toezicht, betaling van de geldboete,... kan afleiden dat er in casu sprake is van "een ernstig en permanent risico van een nieuwe schending van de openbare orde."

3.

Dat verzoeker in elk geval opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidige gedrag van de betrokkene.

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (G.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voorm[e]de redenen geenszins aanwezig zijn.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het persoonlijk en actuele gedrag van verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op de enige strafrechtelijke veroordeling, waarvan de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld reeds dateren van 2011, terwijl verzoeker sedertdien bij geen enkel strafrechtelijk feit meer berokken is geweest, zijn straf heeft ondergaan en ondertussen in België tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een gezinsleven in België heeft opgebouwd (cf. stukken 4 en 6).

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker een "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging of aanslag vormt voor de openbare orde".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

[4].

Verzoeker verwijst naar zijn vaste tewerkstelling sedert 11 april 2012 met een arbeidscontract voor onbepaalde duur bij BVBA ADRIBOUW, gevestigd te 8870 Emelgem, Parkietstraat 1 (cf. stuk 4).

Ingevolge het stelsel van het ele[k]tronisch toezicht heeft verzoeker deze tewer[k]stelling kunnen verderzetten (cf. stuk 5).

Ook voordien was verzoeker in België jarenlang tewerkgesteld (cf. loonbrieven 2005, 2006, 2007, 2008, 2009 en 2011, stuk 7).

Uit de verklaring mondelinge taalvaardigheid (cf. stuk 8) en uit de verklaring van zijn werkgever (cf. stuk 4) blijkt dat verzoeker de Nederlandse taal perfect beheerst.

Sedert april 2012 heeft verzoeker een hechte relatie met mevrouw [V.J.] met wie hij heden samenwoont te Izegem (cf. verklaring mevrouw [V.J.] dd. 26.09.2012, stuk 6).

Dat derhalve, gelet op de huidige hechte relatie en de samenwoning van verzoeker met mevrouw [V.J.], gelet op verzoekers vaste tewerkstelling in België en gelet op verzoekers integratie in de Belgische samenleving, de enkele verwijzing in de bestreden beslissing naar de enige strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, welke reeds dateert van meer dan anderhalf jaar geleden, niet kan gelijkgesteld worden met een afdoende motivering."

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is daarenboven pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Er is dan ook duidelijk voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de uit de Vreemdelingenwet voortvloeiende beperking dat slechts een besluit tot terugwijzing kon worden ingenomen indien wordt aangetoond dat er sprake is van *"een ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land"*. Deze beperking wordt in de Vreemdelingenwet evenwel slechts voorzien voor bepaalde categorieën van vreemdelingen en verzoeker toont niet aan dat hij tot één van deze categorieën behoort.

Artikel 20, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is, bepaalt dat verweerder een besluit tot terugwijzing kan nemen indien een vreemdeling, die zoals verzoeker niet in het Rijk gevestigd is, *"de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad"*. Het kan, gelet op het feit dat verzoeker voor een aantal inbreuken op de strafwet werd veroordeeld, niet worden betwist dat verzoeker door zijn gedragingen de openbare orde heeft geschaad.

Daarenboven moet worden geduïd dat verzoekers standpunt dat verweerder niet heeft onderzocht of gemotiveerd of hij een actueel, permanent en ernstig risico vormt voor de openbare orde feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd dat aangezien de door verzoeker gepleegde feiten ingegeven waren door winstbejag en dat verscheidene feiten werden vastgesteld er een ernstig en permanent risico op nieuwe schendingen van de openbare orde bestaat. Zijn betoog dat hij een gevangenisstraf heeft uitgezeten doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder zich enkel heeft gebaseerd op een strafrechtelijke veroordeling en geen aandacht had voor zijn persoonlijk en huidig gedrag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder het “*persoonlijk gedrag*” van verzoeker in aanmerking heeft genomen en heeft gesteld dat aangezien de inbreuken op de strafwet die hij beging gericht waren op geldelijk gewin en blij gaven van een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid er een risico op nieuwe inbreuken bestaat. Mede gelet op het gegeven dat verzoeker verschillende inbreuken pleegde en deel uitmaakte van een bende is deze stellingname niet kennelijk onredelijk. Verweerder vermag de vaststelling dat een vreemdeling in het verleden verscheidene inbreuken pleegde op de strafwet te laten primeren op de vaststelling dat deze vreemdeling, onder strikte controle van de overheid (enkelband), actueel geen strafbare gedragingen stelt.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, terwijl in werkelijkheid slechts een gevangenisstraf van 30 maanden werd uitgesproken, laat in casu niet toe te concluderen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om deze beslissing te onderbouwen. Niet de strafmaat met betrekking tot de door verzoeker gepleegde feiten, doch wel zijn gedrag gelieerd aan de aard en ernst van de voorheen gepleegde feiten werd door verweerder – blijkens de motivering van de bestreden beslissing – immers als doorslaggevend beschouwd.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds een aantal jaar in België werkt en ook heden tewerkgesteld is. Daar zijn tewerkstellingsmogelijkheden hem er niet van hebben weerhouden om diefstallen te plegen teneinde zich te verrijken blijkt niet dat dit gegeven er verweerder had dienen toe te brengen om een andere beslissing te nemen.

De toelichtingen van verzoeker inzake zijn integratie, zijn taalvaardigheid en het feit dat hij onder elektronisch toezicht werd geplaatst en zijn verklaringen met betrekking tot de relatie die hij heeft met een Belgische vrouw doen evenmin afbreuk aan de door verweerder gedane vaststellingen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. Daar verweerder toepassing heeft gemaakt van wetsebepalingen die verzoeker bekend waren of behoorden te zijn en niet wordt aangetoond dat deze bepalingen op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze werden toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.2.5. Verzoeker geeft terecht aan dat verweerder geen verder onderzoek heeft doorgevoerd naar de precieze straf die werd opgelegd door de correctionele rechtbank te Brugge met betrekking tot de door hem gepleegde misdrijven aangezien verweerder over het hoofd heeft gezien dat in het oorspronkelijke vonnis een materiële vergissing werd begaan die later werd rechtgezet. Bij de bespreking van een vorig onderdeel van het middel is echter al gebleken dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder de duur van de aan verzoeker opgelegde gevangenisstraf op zich heeft aangewend als een element om de bestreden beslissing te onderbouwen. Het gegeven dat de strafmaat in de bestreden beslissing verkeerd is weergegeven geeft dan ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet correct zijn of niet het gevolg zijn van een deugdelijke feitenvinding. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker enig belang heeft bij dit onderdeel van zijn grief.

Het feit dat verweerder oordeelde dat het publieke veiligheidsgevoel en de bescherming van de openbare orde belangrijker zijn dan de persoonlijke belangen van verzoeker laat voorts niet toe te concluderen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende ter onderbouwing van zijn standpunt:

“Sedert 11 april 2012 is verzoeker met een arbeidscontract voor onbepaalde duur vast in dienst bij BVBA ADRIBOUW, gevestigd te 8870 Emelgem, Parkietstraat 1 (cf. stuk 4).

Ingevolge het stelsel van het ele[k]tronisch toezicht heeft verzoeker deze tewer[k]stelling kunnen verderzetten (cf. stuk 5).

Sedert april 2012 heeft verzoeker een hechte relatie met mevrouw [V.J.] met wie hij heden samenwoont te Izegem (cf. verklaring mevrouw [v.j.] dd. 26.09.2012, stuk 6).

Door de terugwijzing van verzoeker wordt hij van zijn levenspartner in België gescheiden en verliest hij zijn vaste tewerkstelling in België.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven.

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht van de uitgezette.

Dat de beslissing dd. 21.08.2013, betekend ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd zijn, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op een privé-en gezinsleven ernstig geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds de ernst van de feiten en anderzijds verzoekers recht op een gezinsleven en op een verdere vaste tewerkstelling in België.

Dat het toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt ? !

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk schending is van zijn privé-en gezinsleven nu door de terugwijzing (met verbod in de toekomst gedurende 10 jaren in het Rijk terug te komen) hij in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en gezinsleven te hebben in Kosovo.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in verzoekers privé- en gezinsleven, nu hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds meer dan drie jaar tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk was gemachtigd, hij in België was tewerkgesteld en hij een relatie had met een Belgische vrouw. Het betreft evenwel een inmenging die door de wet – en meer specifiek door artikel 20 van de Vreemdelingenwet – is voorzien. Verweerder heeft tevens aangegeven dat hij deze beslissing nodig achtte om de openbare orde te beschermen en zijn standpunt is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder *“geen enkel voordeel heeft”* bij het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing is er namelijk duidelijk op gericht om het eigendomsrecht, een van de hoekstenen van de Belgische openbare orde, waar verzoeker geen respect voor betoonde te beschermen en om het publieke onveiligheidsgevoel weg te nemen dat ontstaat of groeit wanneer vreemdelingen met een criminele ingesteldheid op het grondgebied vertoeven. Verzoeker geeft te kennen zijn persoonlijke belangen als belangrijker te beschouwen dan het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de Belgische verblijfswetgeving maar maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd is of dat deze disproportioneel is. Er dient in dit verband tevens op te worden gewezen dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Kosovo doorbracht, dat niet blijkt dat hij de relaties die hij in België opbouwde niet in zijn land van herkomst kan verderzetten en dat evenmin blijkt dat hij in dat land, gelet op zijn leeftijd, zijn beroepservaring en zijn talenkennis zijn leven, inclusief een professionele loopbaan, niet kan verder zetten of uitbouwen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK